

V I Lenin

”Lenins testamente”

Introduktion

Här ingår de texter som brukar räknas till ”Lenins testamente”: Lenins ”Brev till kongressen”, ”Om att tillerkänna Statsplanekommisionen lagstiftande funktioner”, ”Till avsnittet om utökning av centralkommitténs medlemsantal” samt Till frågan om nationaliteterna eller om ’autonomisering”

Red

I. Brev till kongressen

Jag skulle allvarligt tillråda att en rad ändringar i vår politiska struktur görs på denna kongress.

Jag vill delge er de synpunkter jag anser vara viktigast.

I främsta rummet ställer jag en utökning av antalet medlemmar i centralkommittén till några tiotal eller rentav till hundra. Jag tror att vår centralkommitté utan en sådan reform skulle hotas av stora faror, ifall händelseförloppet inte blev helt gynnsamt för oss (och ett gynnsamt förlopp kan vi inte räkna med).

Vidare vill jag föreslå kongressen att på vissa villkor tillerkänna Statliga plankommissionens beslut karaktären av lag och i detta avseende i viss grad och på vissa villkor tillmötesgå kamrat Trotskij.

Vad beträffar den första punkten, dvs en utökning av antalet medlemmar i centralkommittén, så anser jag att detta är nödvändigt såväl för att höja centralkommitténs auktoritet som för att vi skall kunna arbeta ordentligt på att förbättra vår apparat och för att förebygga att konflikter mellan mindre delar av centralkommittén kunde få en överdrivet stor betydelse för partiets hela framtid.

Jag tror att vårt parti har rätt att av arbetarklassen kräva 50-100 centralkommittémedlemmar och att arbetarklassen kan frambringa dem utan att dess resurser ansträngs alltför hårt. En sådan reform skulle avsevärt öka vårt partis stabilitet och underlätta dess kamp mitt ibland fiendliga stater, en kamp som enligt min mening kan och kommer att i hög grad skärpas under de närmaste åren. Jag tror att vårt partis stabilitet skulle stärkas tusenfalt genom en sådan åtgärd.

Lenin

Den 23 december 1922

Upptecknat av M V

II

Fortsättning på anteckningarna

Den 24 december 1922

Med centralkommitténs stabilitet, som jag ovan talade om, menar jag åtgärder för att motverka en sprängning, försåvitt sådana åtgärder överhuvud taget kan vidtas. Ty det är klart att vit-

gardisten i Russkaja Mysl (det var visst S Oldenburg) hade rätt, när han i vitgardisternas spel mot Sovjetryssland för det första satsade på en sprängning av vårt parti och när han för en sådan sprängning för det andra satsade på högst allvarliga meningsskiljaktigheter inom partiet.

Vårt parti stöder sig på två klasser, och därför skulle dess stabilitet rubbas och dess sammanbrott vara oundvikligt om dessa klasser inte kunde komma överens. I så fall vore det gagnlöst att vidta några åtgärder eller alls resonera om vår centralkommittés stabilitet. I så fall skulle inga åtgärder överhuvudtaget kunna förebygga en sprängning. Men jag hoppas att detta är något som tillhör en så avlägsen framtid och är så otroligt att man inte behöver ta upp det.

Vad jag syftar på är en stabilitet som skulle bli en garanti mot en sprängning inom den närmaste framtiden, och jag vill här lägga fram en rad synpunkter vad beträffar rent personliga egenskaper.

Ur denna synvinkel tror jag att frågan om stabiliteten framför allt rör sig om sådana centralkommittémedlemmar som Stalin och Trotskij. Det är förhållandet mellan dem som enligt min mening till största delen ligger bakom faran för en sprängning, som skulle kunna undvikas och till vars undvikande enligt min åsikt bl a en utökning av centralkommitténs medlemsantal till 50 eller 100 skulle bidra.

Efter att ha blivit generalsekreterare har kamrat Stalin i sin hand koncentrerat en gränslös makt, och jag är inte säker på att han alltid kommer att kunna bruka denna makt tillräckligt varsamt. Å andra sidan utmärker sig kamrat Trotskij, såsom redan hans kamp mot centralkommittén i frågan om folkkommissariatet för järnvägsväsendet visade, inte endast för enastående begåvning. Personligen är han måhända den talangfullaste medlemmen i den nuvarande centralkommittén, men han är också behäftad med alltför stor självsäkerhet och lägger alltför stor vikt vid den rent administrativa sidan av saken.

Dessa två karaktärsdrag hos två framstående ledare i den nuvarande centralkommittén kan oavsiktligt leda till sprängning, och om partiet inte vidtar motåtgärder kan en sprängning inträffa helt plötsligt.

Jag skall inte vidare karakterisera de andra medlemmarna i centralkommittén efter deras personliga egenskaper. Jag vill bara påminna om att oktoberepisoden med Zinovjev och Kamenev givetvis inte var någon tillfällighet, men att den lika litet kan läggas dem personligen till last som Trotskij hans ickebolsjevism.

Beträffande de unga medlemmarna i centralkommittén vill jag säga några ord om Bucharin och Pjatakov. De är enligt min mening de mest framstående krafterna (bland de allra yngsta), och i fråga om dem bör man beakta följande: Bucharin är inte bara en av partiets mest värdefulla och betydande teoretiker, utan anses också med rätta som hela partiets favorit, men hans teoretiska uppfattningar kan endast med mycket stor tvekan betecknas som fullt marxistiska, eftersom det hos honom finns ett visst skolastiskt drag (han har aldrig studerat och, tror jag, aldrig helt förstått dialektiken).

Den 25 december. Vidare Pjatakov – förvisso en man med enastående viljestyrka och enastående förmåga, men han är alltför fångslad av administrering och sakens administrativa sida för att man skall kunna förlita sig på honom i en allvarlig politisk fråga.

Båda dessa anmärkningar gör jag naturligtvis endast för den nuvarande tidpunkten och försåvitt dessa två framstående och hängivna funktionärer inte finner tillfälle att utöka sitt vetande och övervinna sin ensidighet.

Lenin

Den 25 december 1922
Upptecknat av M V

Tillägg till brevet av den 24 december 1922

Stalin är alltför grov, och denna brist, som är fullt tolerabel i vår mitt och i relationerna mellan oss kommunister, kan inte tolereras hos en generalsekreterare. Därför föreslår jag kamraterna att överväga ett sätt att förflytta Stalin från denna post och till den utse en annan person, som är överlägsen kamrat Stalin bara i ett avseende, nämligen att han är tolerantare, lojalare, hövligare och mer uppmärksam mot kamraterna, mindre nyckfull osv. Denna omständighet kan förefalla att vara en oväsentlig småsak. Men med tanke på att förebygga en sprängning och med hänsyn till vad jag tidigare skrev om förhållandet mellan Stalin och Trotskij så tror jag att det inte är någon småsak eller att det är en sådan småsak som kan få avgörande betydelse.

Lenin

Upptecknat av L F
Den 4 januari 1923

III

Fortsättning på anteckningarna
Den 26 december 1922

En utökning av medlemsantalet i centralkommittén till 50 eller rentav 100 bör enligt min mening tjäna ett tvåfaldigt eller t o m trefaldigt syfte: ju fler medlemmar det blir i centralkommittén, desto fler blir skolade i centralkommittéarbete och desto mindre blir faran för en sprängning på grund av någon obetänksam handling. Upptagning av fler arbetare i centralkommittén kommer att hjälpa arbetarna att förbättra vår apparat, som är under all kritik. I själva verket har vi tagit den i arv från den gamla regimen, ty att omskapa den på så kort tid var absolut omöjligt, särskilt då det rådde krig och hungersnöd m m. Därför kan man lugnt svara de "kritiker" som hånfullt eller illvilligt serverar oss fingervisningar om defekterna i vår apparat, att de inte begriper ett dyft av den nuvarande revolutionens betingelser. Att under fem år i tillräcklig grad ombilda apparaten var överhuvud taget omöjligt, särskilt med hänsyn till de förhållanden som rådde då vår revolution ägde rum. Det räcker med att vi under de fem åren har skapat en ny statstyp, en stat där arbetarna går i spetsen för bönderna mot bourgeoisin, och detta var i sig ett gigantiskt verk, eftersom det skedde i en fientlig internationell omgivning. Men medvetandet om detta får på intet sätt undanskymma för oss det förhållandet, att vi faktiskt övertog den gamla apparaten från tsaren och bourgeoisin och att allt arbete nu, när vi uppnått fred och åtminstone i någon mån tryggt oss mot hungersnöd, måste inriktas på att förbättra apparaten.

Jag tänker mig att om några tiotal arbetare tas in i centralkommittén, så kan de bättre än någon annan gripa sig an med att pröva, förbättra och omskapa vår apparat. Arbetar- och bondeinspektionen, som från början innehade denna funktion, visade sig inte vara vuxen uppgiften och kan endast – under vissa förhållanden – spela rollen som "bihang" eller som medhjälpare åt dessa medlemmar i centralkommittén. Enligt min mening bör de arbetare som tas in i centralkommittén huvudsakligen inte vara sådana (till arbetarna hänför jag i denna del av mitt brev hela tiden också bönderna) som under lång tid tjänstgjort i sovjetorgan, ty hos dessa arbetare har redan utformats vissa traditioner och vissa fördomar, vilka just bör bekämpas.

Till medlemmar i centralkommittén bör företrädesvis utses arbetare ur lägre skikt än det som hos oss under de fem åren höjt sig till sovjetjänstemän, arbetare som står närmare de vanliga arbetarna och bönderna men som varken direkt eller indirekt kan hänföras till kategorin utsugare. Jag tror att sådana arbetare, då de deltar i centralkommitténs och politiska byråns alla sammanträden och läser centralkommitténs alla dokument, skall kunna bilda en kader av

hängivna anhängare till sovjetsystemet, vilka är i stånd att för det första skänka stabilitet åt centralkommittén själv och för det andra verkligen arbeta för att förnya och förbättra apparaten.

Lenin

Upptecknat av L F

Den 26 december 1922

Publicerat ffg i tidskriften *Kommunist*, nr 9, 1956

V 1 Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 45, s 343-348

[De följande breven om statsplanekommisionen och om utökningen av CK:s antal finns ej med i *Valda verk i 10 band*, men väl i *Valda verk i 3 band*]

IV. Om att tillerkänna Statsplanekommisionen lagstiftande funktioner

Denna tanke framfördes om jag inte missminner mig för rätt länge sedan av kamrat Trotskij. Jag gick emot den, emedan jag ansåg att samordningen inom systemet av våra lagstiftande institutioner i så fall avsevärt skulle rubbas. Men efter ingående granskning av saken finner jag att tanken egentligen har en sund basis, nämligen: Statsplanekommisionen står en smula på sidan om våra lagstiftande institutioner trots att den, såsom varande en samling sakkunniga personer, experter, forskare och tekniker, egentligen besitter de största förutsättningarna för att kunna bedöma saker och ting riktigt.

Emellertid har vi hittills utgått från att Statsplanekommisionens uppgift är att leverera staten kritiskt provat material, medan det tillkommer de statliga institutionerna att avgöra statsangelägenheterna. Jag tror att under nuvarande förhållanden, då statsangelägenheterna i hög grad komplicerats, då det mycket ofta gäller att ömsevis avgöra frågor där det krävs sakkunnigutlåtande av Statsplanekommisionens medlemmar och frågor där sådant inte behövs, ja än mer, då det gäller att avgöra angelägenheter där vissa punkter kräver sakkunnigutlåtande från Statsplanekommisionen och andra inte - jag tror att man i dag bör ta ett steg i riktning mot ökade befogenheter för Statsplanekommisionen.

Jag tänker mig detta steg sålunda, att Statsplanekommisionens beslut inte skulle kunna förkastas enligt nu gällande ordning, utan att de skulle omprövas enligt en särskild ordning, exempelvis genom frågans upptagande på allryska centrala exekutivkommitténs session, genom dess beredning för omprövning efter en särskild instruktion, varvid man på basis av speciella regler skulle sammanställa utlåtanden för att överväga, huruvida ifrågavarande beslut av Statsplanekommisionen bör upphävas eller inte, och slutligen genom fastställande av särskilda frister för omprövningen av Statsplanekommisionens beslut m. m.

I detta avseende tror jag att man kan och bör gå kamrat Trotskij tillmötes, men inte ifråga om att ordförandeposten i Statsplanekommisionen skall innehas antingen av någon särskild person bland våra politiska ledare eller av ordföranden i högsta folkhushållningsrådet osv. Det förefaller mig att den principiella frågan här för närvarande alltför nära sammanflätas med en personlig fråga. Jag tror att de angrepp som nu riktas mot Statsplanekommisionens ordförande kamrat Krzjizjanovskij och mot hans ställföreträdare kamrat Pjatakov och som följer två linjer, så att vi å ena sidan hör beskyllningar för överdriven medgörlighet, osjälvständighet och karaktärlöshet, medan vi å andra sidan hör beskyllningar för överdriven grovhet, knektmentalitet, brist på solid vetenskaplig skolning m. m. - jag tror att dessa angrepp ger uttryck åt två sidor av frågan som överdrivs till det yttersta, och att vi i Statsplanekommisionen faktiskt

behöver en klok kombination av två karaktärstyper, av vilka Pjatakov kan gälla som exempel på den ena och Krzjizjanovskij på den andra.

Jag anser att i spetsen för Statsplanekommisionen bör stå en person som å ena sidan besitter vetenskaplig bildning, nämligen på den tekniska eller den agronomiska linjen, och å andra sidan under årtionden förvärvat sig stor erfarenhet i det praktiska arbetet på antingen teknikens eller agronomins område. Jag tror att en sådan person i högre grad bör äga en omfattande erfarenhet och förmåga att vinna människor än egenskaper som är utmärkande för en administratör.

Lenin

Den 27 december 1922
Upptecknat av M. V.

V

Fortsättning på brevet om att ge Statsplanekommisionens beslut karaktären av lag
Den 28 december 1922

Jag har lagt märke till att några av våra kamrater, som förmår öva ett utslagsgivande inflytande på statsangelägenheternas inriktning, tillmåter en överdrivet stor betydelse åt den administrativa sidan, som givetvis är nödvändig på sin plats och på sin tid men som inte får förväxlas med den vetenskapliga sidan, med blick för verkligheten i vid omfattning, förmågan att vinna människor osv.

I varje statsinstitution, och särskilt i Statsplanekommisionen, är en kombination av dessa båda egenskaper nödvändig, och då kamrat Krzjizjanovskij berättade för mig att han vunnit Pjatakov för Statsplanekommisionen och kommit överens med honom om arbetet, så gav jag mitt samtycke till detta fastän jag hyste vissa tvivel, men inte desto mindre hoppades jag ibland att vi här skulle få en kombination av de båda statsmannatyperna. Huruvida denna förhoppning gått i uppfyllelse, det får man nu avvakta och bedöma av erfarenheterna ännu någon tid, men i princip tror jag att det inte kan råda något tvivel om att en sådan kombination av karaktärer och typer (människor, egenskaper) är absolut nödvändig för korrekt fungerande statsinstitutioner. Jag tror att en överdriven "administrering" här är lika skadlig som varje överdrift i allmänhet. Ledaren för en statsinstitution måste i högsta grad besitta förmågan att vinna människor samt i tillräcklig grad äga en solid vetenskaplig och teknisk insikt för att kunna kontrollera deras arbete. Detta är huvudsaken. Utan denna förutsättning kan arbetet inte bedrivas riktigt. Å andra sidan är det mycket viktigt, att denne ledare äger förmåga att administrera och att han har en eller flera kompetenta medhjälpare i detta arbete. En kombination av dessa två egenskaper hos en och samma person förekommer väl knappast och är knappast heller nödvändig.

Lenin

Upptecknat av L. F.
Den 28 december 1922

VI

Fortsättning om Statsplanekommisionen
Den 29 december 1922

Statsplanekommisionen utvecklar sig synbarligen i alla avseenden till en expertkommision. I spetsen för en sådan institution måste ovillkorligen stå en person med stor erfarenhet och allsidig vetenskaplig bildning på teknikens område. Administrationsfunktionen bör i själva verket här vara en stödskraft. En viss oavhängighet och självständighet för Statsplane-

kommissionen är oundgänglig med hänsyn till denna vetenskapliga institutions auktoritet och förutsätter endast ett, nämligen redbarhet hos dess funktionärer och redbarhet i deras strävan att förverkliga vår plan för det ekonomiska och sociala uppbygget.

Denna senare egenskap kan man i dag givetvis påträffa endast i undantagsfall, ty det övervägande flertalet vetenskapsmän, av vilka Statsplanekommisionen helt naturligt är sammansatt, är oundvikligen anstuckna av borgerliga åsikter och borgerliga fördomar. Prövningen av dem i detta avseende bör utföras av ett antal personer, som kan bilda Statsplanekommisionens presidium och som måste vara kommunister. Deras uppgift skall vara att dag för dag under arbetets hela gång ge akt på graden av lojalitet hos de borgerliga vetenskapsmännen, på hur de överviner de borgerliga fördomarna och stegvis övergår till en socialistisk ståndpunkt. Detta arbete längs två linjer - vetenskaplig kontroll jämte rent administrativt arbete - bör bli idealet för dem som leder Statsplanekommisionen i vår republik.

Lenin

Upptecknat av M. V.
Den 29 december 1922

Är det rationellt att dela upp det arbete som Statsplanekommisionen utför i enskilda uppdrag, bör vi inte tvärtom sträva efter att utforma en stadigvarande krets av specialister som systematiskt skulle kontrolleras av Statsplanekommisionens presidium och kunde lösa hela komplexet av de frågor som tillhör dess verksamhetsfält? Jag tror att det senare är mera rationellt och att vi bör bemöda oss om att minska antalet temporära och brådskande enskilda uppdrag.

Lenin

Upptecknat av M. V.

Fortsättning
den 29 december 1922

VII. (Till avsnittet om utökning av centralkommitténs medlemsantal)

Vid utökningen av antalet medlemmar i centralkommittén bör denna enligt min mening också, och måhända huvudsakligen, sysselsätta sig med att kontrollera och förbättra vår apparat, som är alldeles oduglig. För detta ändamål bör vi anlita högkvalificerade specialister, och uppgiften att anskaffa dessa specialister bör åläggas Arbetar- och bondeinspektionen.

Hur man skall ordna förhållandet mellan dessa kontrollspecialister med erforderlig sakkunskap och de nya medlemmarna i centralkommittén – det är en uppgift som måste lösas i praktiken.

Det förefaller mig att Arbetar- och bondeinspektionen (till följd av dess utveckling och till följd av vår tvekan beträffande dess utveckling) har hamnat i det som vi nu iakttar, nämligen ett övergångstillstånd från ett särskilt folkkommissariat till en särskild funktion för CK-medlemmar; från en institution som reviderar allt möjligt till en samling av ett mindre antal förstklassiga revisorer, som måste vara väl avlönade (detta är särskilt nödvändigt i vår tid då allt skall betalas och då revisorerna direkt står i tjänst hos de institutioner som betalar dem bäst).

Om antalet CK-medlemmar utökas på lämpligt sätt och de år efter år genomgår en kurs i statsförvaltning med bistånd av medlemmar i Arbetar- och bondeinspektionen, som är högkvalificerade specialister och åtnjuter högt anseende på alla områden, så tror jag att vi med framgång skall lösa denna uppgift som vi så länge förgäves har brottats med.

Jag summerar: upp till 100 medlemmar i centralkommittén och högst 400-500 medhjälpare till dem i Arbetar- och bondeinspektionen, vilka utför revideringsarbete enligt CK-medlemmarnas anvisningar.

Lenin

Den 29 december 1922

Upptecknat av M. V.

Fortsättning på anteckningarna

Den 30 december 1922

Till frågan om nationaliteterna eller om "autonomisering"

Jag tror att jag svårt försyndat mig mot Rysslands arbetare genom att jag inte tillräckligt energiskt och beslutsamt har ingripit i den beryktade frågan om autonomisering, som officiellt tycks kallas frågan om de socialistiska sovjetrepublikernas union.

När frågan blev aktuell i somras var jag sjuk, och senare på hösten hade jag alltför stora förhoppningar om tillfrisknande och om att jag skulle kunna ingripa i frågan på plenarsammanträdena i oktober och december. Emellertid kunde jag inte delta i sammanträdena vare sig i oktober (då frågan behandlades) eller i december, och på så sätt har denna fråga gått mig nästan helt förbi.

Jag har endast haft tillfälle att tala med kamrat Dzerzjinskij, som efter hemkomsten från Kaukasien berättade för mig hur det ligger till med denna fråga i Georgien. Jag har också haft tillfälle att byta ett par ord med kamrat Zinovjev och uttalade då mina farhågor i detta sammanhang. Det som jag fick höra av kamrat Dzerzjinskij, ledare för den kommission som centralkommittén sänt ut för att "undersöka" det georgiska fallet, kunde endast inge mig de allra största farhågor. Om det hade gått så långt att Ordzjonikidze kunde glömma sig till den grad att han brukade fysiskt våld, vilket kamrat Dzerzjinskij informerade mig om, då kan man föreställa sig vilket trask vi hamnat i. Det är tydligt att hela detta påfund om "autonomisering" var genomgående oriktigt och olägligt.

Det sägs att en enhetlig apparat behövdes. Varifrån kom dessa bedyranden? Var det inte från samma storryska apparat som vi – vilket jag redan påvisade i en föregående del av min dagbok – övertagit från tsarismen och som endast fått en helt ytlig sovjetisk anstrykning? Utan tvivel borde man ha väntat med denna åtgärd till dess vi kunnat säga att vi går i god för att denna apparat är vår egen. Men nu måste vi ärligt säga det motsatta, nämligen att vi kallar vår egen en apparat som i själva verket fortfarande är heltigenom främmande för oss och utgör ett borgerligt och tsaristiskt hopkok, som det var absolut omöjligt att göra om under loppet av fem år utan hjälp från andra länder och sysselsatta som vi var med framför allt militära "bestyr" och kamp mot hungersnöden.

Under sådana förhållanden är det helt naturligt att den "frihet att utträda ur unionen" som vi anför till vårt försvar bara kommer att bli en papperslapp, ur stånd att skydda de ickeryska medborgarna i Ryssland mot angrepp från den "äkta ryssen", den storryss och chauvinist – i själva verket skurk och förtryckare – som den typiske ryske byråkraten är. Den obetydliga andelen sovjetiska och sovjetiserade arbetare kommer utan tvivel att drunkna i detta hav av chauvinistiskt storryskt avskum som en fluga i mjölk.

Till försvar för denna åtgärd framhåller vi att vi avdelat självständiga folkkommissariat som direkt har att göra med den nationella mentaliteten och det nationella bildningsväsendet. Men här reser sig frågan, huruvida det är möjligt att göra dessa folkkommissariat helt självständiga, och en annan fråga – huruvida vi med tillräcklig omtanke har vidtagit åtgärder för att

verkligen skydda ickeryssarna mot den äktryska grobianen. Jag anser att vi inte har vidtagit dessa åtgärder, ehuru vi kunde och borde ha gjort det.

Jag tror att Stalins jäktande och hans administreringsmani här har spelat en ödesdiger roll och likaså hans förbittring mot den ökända "socialnationalismen". Överhuvud taget spelar förbittring vanligen en synnerligen dålig roll i politiken. Jag fruktar också att kamrat Dzerzjinskij, som reste till Kaukasien för att undersöka de "förbrytelser" som dessa "socialnationalister" begått, i detta fall också utmärkte sig endast för sin äktryska mentalitet (ickeryssar som förryskats går som bekant alltid till överdrift då det gäller äktrysk mentalitet) och att hela hans kommissions opartiskhet tillräckligt klart kännetecknas genom Ordzjonikidzes "handgripligheter". Jag anser att dessa ryska handgripligheter inte kan rättfärdigas genom hänvisning till någon som helst provokation eller ens förolämpning, och att kamrat Dzerzjinskij begick ett ohjälpligt fel då han förhöll sig så lättvindigt till dessa handgripligheter.

Ordzjonikidze representerade statsmakten gentemot alla övriga medborgare i Kaukasien. Ordzjonikidze hade inte rätt att bli så uppretad, vilket han och Dzerzjinskij åberopade sig på. Ordzjonikidze var tvärtom skyldig att iaktta en behärskning som inte krävs av vanliga medborgare och än mindre av en som beskyllts för en "politisk" förbrytelse. Och socialnationalisterna var ju i själva verket medborgare, som beskylldes för en politisk förbrytelse, och hela den situation i vilken denna anklagelse restes var sådan att den kunde kvalificeras endast på detta sätt.

Här inställer sig den viktiga principiella frågan, hur internationalismen skall uppfattas.

Lenin

Den 30 december 1922

Upptecknat av M V

Fortsättning på anteckningarna

Den 31 december 1922

Till frågan om nationaliteterna eller om "autonomisering"

(Fortsättning)

I mina arbeten om den nationella frågan har jag redan skrivit att det är absolut olämpligt att ta upp frågan om nationalism i allmänhet på ett abstrakt sätt. Man måste skilja mellan en förtryckarnations nationalism och en förtryckt nations nationalism, nationalismen hos en stor nation och nationalismen hos en liten nation.

Beträffande det andra slaget av nationalism har vi, som tillhör en stor nation, i den historiska praktiken nästan alltid gjort oss skyldiga till ett otal våldshandlingar, ja än mer – utan att vi själva märker det begår vi en mängd våldshandlingar och kränkningar. Det räcker med att erinra om mina minnen från Volgatrakten om hur ringaktande ickeryssarna behandlas hos oss, hur det enda namnet på polacken var "polatjisjka", hur tatarerna skälls som "furste", ukrainaren som "chochol", georgiern och andra kaukasiska ickeryssar som "kapkasare".

Därför måste internationalismen hos en förtryckande eller s k "stor" nation (fastän den är stor endast genom sina våldshandlingar, stor endast på samma sätt som grobianen) bestå i att iaktta inte bara formell jämlikhet mellan nationerna, utan också en ojämlikhet som från den förtryckande nationens, den stora nationens sida gottgör den ojämlikhet som faktiskt uppstår i verkligheten. Den som inte förstått detta har inte heller förstått den verkligt proletära inställningen till den nationella frågan, han har i grund och botten stannat kvar på den småborgerliga ståndpunkten och kan därför inte undgå att ideligen glida ner i en borgerlig ståndpunkt.

Vad är det som är viktigt för proletären? För proletären är det inte bara viktigt, utan också livsnödvändigt att han i den proletära klasskampen åtnjuter största möjliga förtroende från ickeryssarnas sida. Vad krävs för detta? För detta krävs inte bara formell jämlikhet. För detta är det nödvändigt att vi på ett eller annat sätt genom vårt uppförande eller genom eftergifter gentemot ickeryssen gottgör den misstro, den misstänksamhet, de oförrätter som "stormakts"-nationens regering under gången tid tillfogat honom.

Jag tror inte det är nödvändigt att mer ingående klargöra detta för bolsjeviker, för kommunister. Och jag tror att vi i föreliggande fall, beträffande den georgiska nationen, har att göra med ett typiskt exempel, då en sant proletär inställning till saken kräver ytterlig varsamhet, tillmötesgående och medgörlighet från vår sida. En georgier som nonchalerar denna sida av saken och överlägset slänger ut beskyllningar för "socialnationalism" (medan han själv är inte bara en verklig och äkta "socialnationalist", utan också en brutal storrysk grobian), en sådan georgier kränker i själva verket den proletära klassolidaritetens intressen. Ty ingenting hämmar den proletära klassolidaritetens utveckling och stärkande i så hög grad som nationell orättvisa, och ingenting är de "förfördelade" representanterna för andra nationaliteter så känsliga för som för jämlikheten och kränkning av den – låt vara av slarv, låt vara på skämt – från deras proletära kamraters sida. Därför är det i detta fall bättre att ta till i överkant än i underkant då det gäller medgörlighet och hänsyn gentemot de nationella minoriteterna. Därför kräver i detta fall den proletära solidaritetens och följaktligen också den proletära klasskampens vitala intressen, att vi aldrig förhåller oss formellt till den nationella frågan, utan ständigt tar hänsyn till den ofrånkomliga skillnaden i inställning när det gäller proletären från en förtryckt (eller liten) nation och proletären från en förtryckande (eller stor) nation.

Lenin

Upptecknat av M V
Den 31 december 1922,

Fortsättning på anteckningarna
Den 31 december 1922

Vilka praktiska åtgärder bör då vidtas i det läge som uppstått?

För det första bör vi bevara och befästa de socialistiska republikernas union; beträffande detta kan det inte råda någon tvekan. Denna åtgärd är nödvändig både för oss och för det kommunistiska världsproletariatet i kampen mot världsbourgeoisin och till skydd mot dess intriger.

För det andra hör vi bevara de socialistiska republikernas union vad gäller dess diplomatiska apparat. Denna apparat utgör för övrigt ett undantag inom vår statsapparat. I den har vi inte släppt in en enda någorlunda inflytelserik person från den gamla tsarapparaten. Alla något så när auktoritativa poster inom den är besatta med kommunister. Därför har denna apparat redan vunnit – det kan man tryggt säga – anseende som en pålitlig kommunistisk apparat, som i ojämförligt högre grad är rensad från gamla tsaristiska, borgerliga och småborgerliga element än den vi nödgas dras med i övriga folkskommisariat.

För det tredje är det nödvändigt att statuera ett exempel på kamrat Ordzjonikidze (jag säger detta med så mycket större beklagande som jag själv tillhör hans vänner och arbetade tillsammans med honom i exilen) samt företa en kompletterande eller ny undersökning av allt material som samlats av Dzerzjinskij's kommission, i syfte att korrigera den oerhörda mängd felaktigheter och partiska omdömen som otvivelaktigt finns där. Det politiska ansvaret för hela denna sant storryska nationalistiska kampanj bör givetvis läggas på Stalin och Dzerzjinskij.

För det fjärde bör man införa mycket stränga regler beträffande användningen av det nationella språket i de nationella republiker som ingår i vår union samt särskilt noga övervaka att dessa regler efterlevs. Sådan vår apparat nu är, råder det inget tvivel om att en mängd missbruk av ”äktrysk” natur kommer att nästla sig in med järnvägstjänstens enhet, finansväsendets enhet osv som förevändning. I kampen mot dessa missbruk krävs särskild fyndighet, för att inte tala om särskild ärlighet hos dem som tar itu med denna kamp. Här är en detaljerad kodex av nöden, och den kan sammanställas någorlunda framgångsrikt endast av personer som tillhör folkslagen i vederbörande republik och är bosatta där. Och vi kan ingalunda på förhand vara förvissade om att allt detta arbete inte kan resultera i att vi på nästa sovjetkongress tar ett steg tillbaka, dvs bibehåller de socialistiska sovjetrepublikernas union endast vad gäller det militära och det diplomatiska men i alla andra avseenden återställer de enskilda folkkommisariatens fulla självständighet.

Man bör hålla i sikte, att en uppsplittring av folkkommisariatet och en bristande samordning mellan Moskva och andra centra i deras verksamhet tillfredsställande kan kompenseras med hjälp av partiets auktoritet, ifall den används med någorlunda tillfredsställande förtänksamhet och opartiskhet. Den skada som kan tillfogas vår stat genom att de nationella apparaterna inte är sammanslutna med den ryska apparaten är ojämförligt mindre, oändligt mindre än den skada som annars skulle drabba inte bara oss, utan också hela Internationalen, hundratals miljoner människor i Asien, som inom den närmaste framtiden, efter oss kommer att träda fram på den historiska scenen. Det vore en oförlåtlig opportunist om vi just inför Österns framträdande och i början av dess uppvaknande skulle undergräva vårt anseende där genom ens den ringaste brutalitet och orättvisa gentemot våra egna ickeryssar. Nödvändigheten av sammanslutning mot imperialisterna i väster, som försvarar den kapitalistiska världen, är en sak. Om detta råder ingen tvekan, och jag behöver inte säga att jag avgjort godkänner dessa åtgärder. En annan sak är det när vi själva, om än i bagateller, hamnar i imperialistiska förhållanden gentemot förtryckta folkslag och därmed fullständigt undergräver hela vår principiella uppriktighet, hela vårt principiella försvar av kampen mot imperialismen. Och morgondagen i världshistorien blir just en dag, då de av imperialismen förtryckta folken definitivt vaknar och en lång och hård slutkamp för deras frigörelse börjar.

Den 31 december 1922

Lenin

Upptecknat av M V

Publicerat ffg i tidskriften *Kommunist* nr 9, 1956
V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 45, s 356-362

Lästips

Dokument

Lenin: [Sista breven](#)

[Lenins kamp mot stalinismen](#). Texter av Lenin och Trotskij
[Svenska kommunisterna och ”Lenins testamente”](#). Redovisar det svenska kommunistpartiets reaktioner på publiceringen av ”Lenins testamente” 1956.

Historiska arbeten

Moshé Lewin: [Lenins sista strid](#). Redogör utförligt för den kamp som Lenin förde i slutet av sitt liv.

Pierre Broué: *Trotskyj – En biografi*. Kapitel 25 (”Partiet utan Lenin”) redogör utförligt för motsättningarna kring ”testamentet”.

Isaac Deutscher: [Den avväpnade profeten](#). Kapitel 2 ("Anatemat") innehåller en välskrivna redogörelse för affären med Lenins testamente.

Louis Fischer: [Lenin](#) (1964). Kapitel 42 ("Lenins sista vilja och testamente")